

**Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez ruky, než
abys přišel s oběma rukama do neuhasitelného
ohně.**

26. neděle v liturgickém mezidobí cyklu B

Evangelium (Mk 9,38-43.45.47-48)

Jan řekl Ježíšovi: „Mistře, viděli jsme někoho, jak vyhání zlé duchy v tvém jménu. Bránili jsme mu, protože není tvým učedníkem.“ Ježíš však řekl: „Nebráňte mu! Přece žádný, kdo ve jménu mém vykoná zázrak, nemůže pak hned o mně mluvit špatně. Kdo není proti nám, je s námi. Kdokoli vám podá číši vody proto, že jste Kristovi, amen, pravím vám: nepřijde o svou odměnu. Kdo by svedl ke hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří věří ve mne, pro toho by bylo lépe, aby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře. Svádí-li tě tvá ruka, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez ruky, než abys přišel s oběma rukama do pekla, do neuhasitelného ohně. Svádí-li tě tvoje noha, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez nohy, než abys byl s oběma nohama uvržen do pekla. Svádí-li tě tvoje oko, vyloupni ho! Lépe, abys vešel do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla, kde jejich červ nehyne a oheň nehasne.“

K POROZUMĚNÍ TEXTU

Jan řekl Ježíšovi: „Mistře, viděli jsme někoho, jak vyhání zlé duchy v tvém jménu. Bránili jsme mu, protože není tvým učedníkem.“ Text ukazuje, že neschopným skutečně pochopit Ježíšovu cestu nečiní jen touha zaujmout první místo mezi jeho učedníky (Mk 9,33-37), ale i důvody zcela jiné, jak vidíme v našem úryvku. Ježíšova schopnost uzdravovat lidi byla tak výjimečná, že se jeho jméno muselo stát v očích okolí téměř „zaklínadlem“; to můžeme vidět např. i ve Skutcích apoštolů (19,13-15). Reakce učedníků se zdá být pochopitelná: takový „exorcista“, jak se zdálo, obíral obec učedníků o to nejatraktivnější a nejpřesvědčivější, o moc zprostředkovat ve jménu jejich Mistra uzdravení. Mohl budít dojem, že příslušnost k učedníkům pak není vůbec důležitá!

Ježíš však řekl: „Nebráňte mu! Přece žádný, kdo ve jménu mém vykoná zázrak, nemůže pak hned o mně mluvit špatně. Kdo není proti nám, je s námi. Ježíš však o celé věci smýšlel jinak: rozhodující je postoj jednotlivce k němu, nikoliv vztah k učedníkům; vždyť ten, kdo z jeho podnětu působí dobro, nebude o něm mluvit špatně. Následující výrok o číši vody usvědčuje učedníky z nedostatku velkorysosti: a pochopí „vydání Syna člověka“ ten, kdo jí není schopen?

Kdo by svedl ke hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří věří ve mne, pro toho by bylo lépe, aby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře. „Nepatrnými“, v jiných překladech „maličkými“ nejsou děti, jak bývá často

uváděno (ty řecký text označuje vždy slovem „paidion“). Maličkými jsou míněni spíše nevýznamní a přehlížení členové obce učedníků. Ježíš zde zcela všeobecně varuje před tím, aby někdo přivedl k pádu někoho „malého“ v obci. Můžeme si takové „malé“ učedníky představit jako ty, u nichž je zaseto na skalnatou půdu, jak čteme v podobenství o rozsévači. Přivést k pádu pak znamená dovést někoho k tomu, že se odřekne víry v Ježíše a následování.

Svádí-li tě tvá ruka, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez ruky, než abys přišel s oběma rukama do pekla, do neuhasitelného ohně. Co by mohlo způsobit, že někdo z těchto maličkých odpadne? O tom mluví tento a následující verše, které už nejsou zaměřeny na „maličké“, ale na ty, jimž je oslovení adresováno, tedy na kruh Dvanácti. Je totiž možné, že věřící člověk neodpadne zásahem jiného člověka, ale k tomuto stavu dojde sám – svou rukou, nohou nebo očima, tzn. něčím, co je součástí jeho přirozenosti.

Toto konstatování však nečiní z radostné zvěsti hrozivou. Kdo nechce vzít na vědomí, že podoba jeho budoucnosti závisí i na jeho vlastním rozhodnutí, prozrazuje, jak málo si cení hodnoty svého života. To, co činíme nebo nečiníme, totiž má následky na náš život a naši budoucnost.

SHRNUTÍ

Je pravda, že Ježíš hlásal evangelium o Boží dobrotě a milosrdenství. Tato skutečnost však v žádném případě automaticky nezaručovala, že všechno dobře dopadne s každým a se všemi. Nebezpečí, že přehlédneme význam našeho zcela osobního chování, neexistuje podle Markova evangelia jen tam, kde jsou lidé z důvodu svého nepatrného společenského významu lhostejní ke svému životu. Toto nebezpečí hrozí i Dvanácti, tedy těm, kdo vedou. Právě proto, že stojí všem na očích, mohou více než jiní přivést svým chováním „maličké“ k pádu. Proto jim především platí Ježíšovo varování a napomenutí.

VÝZVA NA TÝDEN

Zamysleme se

Mladší:

Už jsi někdy na výletě stál spolu s dalšími lidmi na rozcestí? A jakou cestu jste si nakonec vybrali? Tu, která byla pohodlná a jednoduchá, nebo tu, která vedla k vašemu cíli? Naším cílem je Bůh a jeho království, a proto je třeba se rozhodnout jít po cestě, která k němu vede, a ne po těch ostatních... Když se podíváme na Ježíše, vidíme, jakou cestou šel – podobně bychom to mohli udělat i my...

Starší:

Ježíšovy výzvy nás vedou k jednoznačné volbě dobra: je třeba si umět vybrat z mnoha možností tu správnou. To ale také znamená, že ostatní možnosti zároveň odmítneme. Podle čeho poznáme, že jsme zvolili správně? Podle toho, jestli nám pomáhají k dosažení našeho cíle nebo ne. Všechno je třeba porovnávat vzhledem k našemu hlavnímu cíli, kterým je Bůh. S tím, co nás od něj odvádí, je lépe co nejdřív skončit.

Zkusme si

Mladší / Starší:

V příloze najdete několik grafických podob Ježíšova jména. Některou z nich si vyberte a ozdobte, abyste se na ni každý den rádi podívali a Ježíšovo jméno a jeho samotného si připomněli. Zároveň můžete podniknout v evangeliu malé detektivní pátrání:

1. Zjistíte, co znamená jméno Kristus?
2. Kolik dokážeš ještě najít Ježíšových označení?
3. Jak Ježíš označuje sám sebe?

KRISTUS

Spasitel
Sveta

JK

JEŽÍŠ
KRISTUS
SYN
BOŽÍ
SPASITEL